

Zoom mötte Ni Wei, producent till den kinesiska barnfilmen *25 ungar och en pappa*.

TEXT OCH FOTO ANDREAS HOFFSTEN

Barnfilm här och där

MED EN STOR portion vänlighet och en översättningsapparat kom producenten Ni Wei till vår avtalade intervju under Barn och ungdomsfilmfestivalen i Malmö. Mötet ägde rum på festivalens lokaler vid det charmiga Lilla Torg. Hennes film *25 ungar och en pappa* i regi av Huang Hong ingick i tävlingssektionen och invigde dessutom årets BUFF-festival på magnifika biografen Royal.

Ni Wei berättade att filmen bygger på en sann historia i Kina om en föräldralös pojke som växte upp i en by för att så småningom bli en välbärgad man som i sin tur tog hand om föräldralösa barn och byggde en skola åt dem ute på kinesiska landsbygden. "Pappan" gick dock i konkurs, tvingades sälja sin bil och låtsades sedan vara död för att på sin "begravning" få allehanda presenter för att på så sätt "komma på fötter" igen. Det enda som skiljer historien från den i filmen är att regissören lade till att Zhao Guang, som pappan till alla barnen heter, arbetar med höns, vilket får vissa poänger i berättelsen.

25 ungar och en pappa har med sina 80 kopior setts av dryga miljonen barn i Kina. Blygsamma siffror som vi förstår, men den viktigaste visningen återstår, den i statstelevisionen. På frågan om hur många barnfilmer som görs i Kina

och om *25 ungar och en pappa* är en typisk barnfilm började Ni Wei med att slå upp "typisk" på sin lilla digitala översättningsapparat. Hennes engelska hade sina luckor och min kinesiska kunde definitivt vara bättre. "Dian Xing" visade sig den kinesiska motsvarigheten heta så intervjun kunde fortsätta:

– I Kina produceras ungefär 10 barnfilmer om året men själv skulle Ni Wei inte kalla sin film för "barnfilm". Filmen producerades inte speciellt för barn. I Kina handlar en barnfilm ofta mer direkt om barn, om relationer och lekar mellan barn där inte så många vuxna är med.

FÖR ATT SÖKA fördjupa samtalet kring vad som utmärker en barnfilm började jag beskriva vad som är typiskt för svensk barnfilm och redan på ordet "mobbing" stötte jag på patrull i form av ett rejält höjt ögonbryn hos den annars förbindligt leende Ni Wei.

– Really?, sa hon med ett uttryck som knappast kunde tolkas annorlunda än; har ni inte lyckats bemästra sådant? Skilsmässoproblematik gjorde inte heller susen, men efter några turer medgav Ni Wei att hennes film visst innehöll en samhällskritik och att hon bestämt tyckte att höga sjukhuskostnader kunde

slå orättvist hårt mot fattiga.

En annan inneboende konflikt i filmen är den i kinesisk film smått klassiska mellan stad och land.

– Stadsbor gillar inte bybor, de tycker bybor är lite dumma, förklarar Ni Wei och tillägger: de snabba pengarna finns i städerna men de rika vill helst bo på landet.

JAG TOG EN SVÄNG via den i väst så omtalade Zhang Yimou (*Att leva, Den röda lyktan, Hero*) och hans i hemlandet i vissa fall förbjudna filmer, för att så småningom fråga om *25 ungar och en pappa* har haft några problem med inhemsk censur.

– Inte alls, svarade Ni Wei och fortsatte med att berätta att hon nu projekterar sin nästa film som skall handla om problemet med den kinesiska familjepolitiken med att bara få ha ett barn. "Trycket blir så hårt på att det skall bli ett succéartat barn att föräldrarna drillar barnen med kurser i dans, piano eller engelska för att de ska bli så socialt flygfärdiga som möjligt."

Känner någon igen sig? Det kanske ändå inte är så himmelskt långt mellan Kina och Sverige som vi inbillar oss?

Se även filmhandledning i detta nummer.